

Bozgurtlaryň ölümi -17/ romanyň dowamy

Category: Kitapcy, Sözler, Taryhy proza

написано kitapcy | 23 января, 2025

Bozgurtlaryň ölümi -17/ romanyň dowamy Bölüm 2.02 – YÜZBAŞI
BÖĞÜ ALP

Gün batarken Kıraç Ata kulenin en üstüne çıkıp Tanrı'ya yakarışını yapmış, sonra doğanların getirdiği kuşları, yaktığı ateşte kızartarak Böğü Alp'ı ağırlamıştı. Kendisi pek az yiyordu. Yüzbaşı gece yarısına kadar vaktin nasıl geçeceğini bilemiyordu. Görünüşte bir şey olmamakla beraber içinden sabırsızlanıyordu. Bir şey söylemiş olmak için:

– “Kıraç ata! Bu kurtlarla ayı bir şey yemezler mi” diye sordu.

– Her gece kurtlardan biri gidip bir geyik avlar. Onu bölüştürürüm, yerler. Bana da pay çıkar.

– Demek ayı burada boşuna duruyor.

– Hayır, boşuna değildir. Geceleyin burasını bekler.

– Ya kurtlar? Onlar beklemez mi?

– Kurtla doğan soy hayvanlarıdır. Onlar herkesle dövüşmezler. Gerektiğinde dövüşürler ama iyi dövüşürler.

– Kıraç Ata! Sen bu hayvanları nasıl alıştıırıp adamcıl yaptın?

– Tanrı sırrıdır oğul, sorulmaz.

– Bilemedim. Bağışla!

Yarımay ufka doğru yaklaşıyordu. Rüzgâr sivri kayalara çarptıkça korkunç sesler çıkarıyordu. Böğü Alp sadağını, yayını çıkararak posta uzanmıştı. İşte şu karşısındaki adam,

biraz sonra ona bahtını okuyacak, ilerisini söyleyecekti. Yüzbaşı, şu anda, şimdiye kadar hiç düşünmediği şeyleri düşünüyordu. O kendini bildi bileli savaştan, ordudan, kağandan, yağıdan, çadırdan, attan başka bir şey düşünmemişti. Şimdi, aklından öyle şeyler geçiyordu ki kendisi bile aydın olarak anlayamıyordu. Hattâ onu buraya getiren duygu bile belli belirsiz bir şeydi. Buraya nasıl gelmiş, Kıraç Ata'yı nasıl bulmuştu? Şimdi sırasıyla bunları hatırlamağa uğraşıyordu:

Babasını hiç tanımamıştı. Ne olduğunu bilmiyordu. Sormağa da lüzum görmemişti. Ya savaşta ölmüş, ya tutsak olmuş olmalıydı. Hangi savaşta ölmüş olmasının da fazla bir değeri yoktu. Savaşın ve yağının hepsi bir değil miydi?

Kendisini dedesi büyütmüştü. Dedesi seksenlik bir koca idi. Öyle olduğu halde genç yiğitlerden bile onun sırtını yere getirecek kimse pek bulunmazdı. Elli altmış yıl önce Gök Türklerin büyük kağanı olan İstemi Kağan'ın karşısında Ak Dağ'da bütün güreşçileri yenerek İstemi Kağan'dan altın kakmalı bir kılıç aldığını kendisine anlatmıştı. İşte o kılıç şimdi torunu Böğü Alp'in belinde idi. Koca dedesi ona daha ilk binicilik dersleri verirken:

– “Türk ata bindi mi, gözü öz atasını bile görmemeli. Oğul! Gerektiğinde kişi canını bile verir. Ama at, avrat, pusat; bu üçü verilmez” demişti.

Böğü Alp, Ötüken'in temiz havası içinde büyürken dedesi ona eski kağanları, yabguları anlatır, öğütler verirdi. Dedesinin çok bilgiç kişi olduğunu şimdi şimdi anlıyordu. O kadar uzun yaşayan, bu kadar kişi tanıyan, bu denli dünya kavgası gören kimse elbet bilgiç olurdu.

Dedesi ona Tanrı'yı, onun gökte çok uzak ve çok yüksek bir yerde oturduğunu anlatırken yeryüzünde de Tanrı ile konuşan Tanrı erenleri olduğunu söylemiş ve bir gün:

– Oğul! Başın darda kalırsa Tanrı erenlerinden Kıraç Ata'ya

başvur. Yukarda, Selenge sonlarında, Üç Kayalar'dadır.

Böğü Alp on dört yaşında iken dedesi öldüğü zaman artık kimsesiz kalmıştı. Kız kardeşleri evlenip gitmişler, dayıları savaşta ölmüşlerdi. Dedesi ona ok atmasını, kılıç ve kargı kullanmasını, ata binmesini, güreşmesini öğretmişti. Kişioğlunun bu acuna vuruşmak, savaşmak için geldiğini de biliyordu. Türk Eline, Türk budununa kötülük eden kim olursa olsun tepelemeği de yine dede öğüt etmişti. Kişilerin en alçağı Çinli olduğunu da bir çok hikâyelerle örnek göstererek anlatmıştı. Artık bu bilgilerle Böğü Alp için orduya katılarak savaşa atılmaktan başka iş kalmamıştı. O da kılıç yediği, gövdesine ok battığı halde ölmemişti. Ama yine bahtı kapalı idi. Kapalı olmasa şimdiye dek üç defa evlendiği halde üç karısı da ölür müydü? Böğü Alp'ın çocukları da yaşamamıştı. Kim bilir, belki de yer yüzünde bir oğul bırakmadan göçecekti.

O, bu güne kadar hiç böyle uzun düşünmemişti. Şimdi kavgasız bir yerde, bir Tanrı erenin konuğu olarak kendisi de her zamankinden çok Tanrı'ya yakın duruyor, bu uzun düşüncelerin ondan geldiğini sanıyordu. Kıraç Ata daha ilk bakışta kendi gönlünü okuyuvermişti. Dedesi galiba Kıraç Ata ile akraba olduklarını da söylemişti. Yanılmıyorsa üçüncü veya dördüncü göbek babaları birleşiyordu. Ne iyi etmişti de buraya gelmişti. Vaktiyle İstemi Kağan'ın da neler yapacağını önceden bildiren Kıraç Ata'yı bu gün bütün Türkler arasında pek az kişi biliyordu. Onun oturduğu yeri bilenler ancak ölürken oğullarına söylerlerdi. Oğullarına söyleyemedi ölenler çok olur, böylelikle Kıraç Ata'yı bilenler azalırdı. O, Gök Türk devletinin kurulduğu yıllardan kalan biricik yadığardı. Bütün eski kağanları, savaşları, her şeyi bildiğini, dedesi Böğü Alp'a söylemişti. Düşündükçe dedesinin söyledikleri aklına geliyor, bir çok şeyler hatırlıyordu.

Yüzbaşı böyle düşünürken ufuktaki yarım ay battı. Yeryüzü karanlığa gömüldü. Yıldızlar parlayıp sönüyor, rüzgâr hafifliyordu. Böğü Alp dirliğinde ilk defa olarak yaşamının tatlı olduğunu duydu.

Bu güzelliğin ortasında uykuya dalan yüzbaşı, kamın:

– “Konuk kalk! Gece yarısındayız” diyen sesiyle uyandı. Başka zamanda ve başka yerde olsaydı böyle apansız uyanışlarda kılıca el atarak fırlardı. Hâlbuki şimdi Tanrı ereninin evinde güvenerek yattığı için güvenerek uyanıyor, sonra da yıldırım gibi hızla değil, yavaş yavaş kalkıyordu. Kıraç Ata çakmak taşıyla ateşi yakmış, bir kürek kemiği seçiyordu. Böğü Alp sadağını takarken o da bir kıyıdan uzun, yassı bir taş getirmiş, ateşin aydınlığında bu taşın üstündeki yazıları okuyordu. Okumasını bitirdikten sonra taşı, aldığı yere dikkatle koydu. Yüzbaşı ateşin karşısına geçmesini işaret ederek kürek kemiğini ateşe tuttu. Onun bahtını okumağa başladı:

– Böğü Alp! Sıkıntın nedir? Buraya neden geldin?

– Ben yüce arı soydan gelmişim. Kağan benim başıma binbaşı olarak Şen-king’i dikti. Ötüken’de bu Şen-king ile İ-çing Katun yüzünden Türk’le Çinli farksız oldu. Kara Kağan bunlara göz yumuyor. Kağanı öldürürsem işler düzene girer mi, girmez mi? sana bunu sormağa geldim!

Kamın bakışları değişmişti. Ateşe islenen, yanan kürek kemiğine bakıyor, ağır ağır söylüyordu.

– Büyük günler geliyor... Kıtlık olunca ay paralanacak... Kara Kağan’ı öldürmeyeceksin... Onu tasa öldürecek... Bir ulu şehirde toplanmış kırk er görüyorum... Aralarında sen de varsın... Yağmur yağıyor... Irmağın kıyısında dövüşüyorsunuz... Budun kurtuluyor... Bin üç yüz yıllık ölümden sonra dirileceksiniz... Acunun batımına dek adınız gönüllerde kalacak...

Kam heyecanlanmıştı. Ağzı köpürüyor, sert hareketler yapıyordu. Birdenbire elindeki kürek kemiğini fırlatarak yere düştü. Ellerini göğe kaldırarak Tanrı, Tanrı diye inlemeğe başladı. Karşıkı kovukta kurtlar uluyor, doğanlar

haykırıyordu. Kamın bütün sözlerini ezber eden Böğü Alp ayakta kaskatı kalmıştı. Bin üç yüz yıl sonra dirilmek?... Kara Kağan'ı öldürmeden işler nasıl düzelecekti? Şen-king yine kendisine buyruk verecek olduktan sonra kendisi nasıl yaşayacaktı? Ay nasıl parçalanacaktı? İçinde bir isyan duygusu kabarıyor gibi idi. Fakat yine bu anda dedesinin bir sözünü hatırlamıştı: Dedesi ona Tanrı erenleri hiç yanılmazlar, onların sözlerinden çıkmak doğru değil, diye öğretmişti... Kim bilir, belki bu işlerde de bir hikmet vardı.

Böğü Alp'ın beyinde düşünceler birbirini kovalarken birdenbire aklına Şen-king gelmişti. Çin'e yapılan son akında beceriksizliği yüzünden kendi erlerine hiçbir şey kazandıramayınca Kür Şad onlara bir kısım mal ayırtmış, yağmalayın diye de Şen-king'e buyruk vermişti. Böğü Alp o gün Şen-king'e o kadar kızgındı ki yağmaya iştirak etmemiş, hattâ Şen-king kendisine niçin mal yağmalamadığını sorduğu zaman: "Yağma kılıç hakkı olmalıdır" diye cevap vermişti. O gün Şen-king'le çok kötü bakışmışlar ve içlerinden yağlılık duymuşlardı. Koca ordu Ötüken'e dönerken malsız, akından memnun olmayarak dönen bir Böğü Alp vardı. Bereket versin dünyada tek başına yaşıyordu. Yoksa çoluk çocuğu aç kalacaktı.

İşte şimdi de bu ünlü kam, iki dokuz yıl daha bekledikten sonra yavuz işler olacağını haber veriyordu. Çaresiz bekleyecekti. Yarın tan atıncaya kadar Kıraç Ata'nın konuğu olduğu için artık yapacak iş kalmamıştı. Kuleye doğru yürüyüp postun üzerine uzandı. Taryhy proza